

замаяна, и гледала слѣдъ писмоносець-тъ, по-слѣ сѣднала на единъ столъ, и ся обливала съ горчивы слъзы. Съсѣдка-та и' като слушала разговоръ-тъ на вдовицѣ-тѣ съ писмоносець-тъ, отишла при неѣ и и' рѣкла: Не ся грыжай, но иди при добры-ты человѣцы, та гы помоли да ти дадѣтъ пары да си откупишь писмо-то. Това като и' казала, дала и' и нѣколко пары.

Вдовица-та послушала тоя совѣтъ, и подиръ малко ся върнала радостно у дома си съ писмо-то въ рѣцѣ-ты си. Но запоголѣмо зло, тя не могла да го прочете защото была безкнижна. Що да прави? Да скрие писмо-то въ сандѣче-то си, и да рѣче: Нека сѣди тукъ, азъ не могѣ да го прочетѣ? Въ него, както ся види има много, което ще е пріятно да слушамъ, но азъ ще ся отрѣкѣ отъ това наслаждение защото не знаѣ да четѣ? Не е ли върно, че ако бѣше направила това, вие щѣте да кажете, тя е безумна? Майка, която толкова много обычала сына си не щѣше да може да ся утѣши догдѣ не намѣри нѣкого да и' прочете писмо-то. На това си имате правдѣ-тѣ; и вдовица-та така направила. Тя ходяла отъ къщѣ въ къщѣ съ писмо-то; едни отъ съсѣды-ты и' были излѣзли, други отишли по работѣ, и нѣмала кой да и' прочете писмо-то. Нѣкои, както и тя не знаѣли да четѣтъ, или прочитали само печатано-то, а рѣкописно-то не могли. Най послѣ вдовица-та отишла при еднѣ женѣ, която едвамъ могла